

Sygn. akt I PK 93/16

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania T. S.

przeciwko E. Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 stycznia 2017 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.

z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt V Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2025 zł
(dwa tysiące dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uzasadnienie faktyczne

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt V Pa [...] Sąd Okręgowy w B. w sprawie z powództwa T. S. przeciwko E. S.A. w W. o zapłatę – na skutek apelacji pozwanej zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 19 marca 2015 r., sygn.. akt VI P [...], którym Sąd Rejonowy częściowo uznał powództwo i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 35 142,23 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z ustawowymi odsetkami, a także zasądził od pozwanej kwotę 3366,73 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych i kwotę

2253,60 tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu Rejonowego w zakresie zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego, ustalając je na kwotę 1800 zł.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego w całości zaskarżyła skargą kasacyjną pozwana. Skargę oparto na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy na podstawie art. 29 § 1 pkt 3 Kodeksu pracy w związku z art. 18 § 1 i 2 Kodeksu pracy, a także na podstawie art. 9 § 1, 2 i 3 Kodeksu pracy możliwe jest takie ustalenie w umowie o pracę (ewentualnie w aktach prawa wewnątrzzakładowego: regulaminie wynagradzania, regulaminie pracy czy też układzie zbiorowym pracy), wynagrodzenia miesięcznego pracownika, które jako wynagrodzenie jednoskładnikowe zawiera łącznie wynagrodzenie zasadnicze oraz ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych, o którym mowa w art. 151¹ § 4 Kodeksu pracy?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej w całości, a także o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadnienie prawne

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności

wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że

sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne, niezależnie od jego doniosłości i istotności, nie może stanowić podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej, nie ma ono bowiem związku ze sprawą, w tym sensie, że jego rozstrzygnięcie nie może mieć wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie. Przedstawione zagadnienie prawne dotyczy bowiem kwestii dopuszczalności ustalenia jednolitego wynagrodzenia miesięcznego, które zawierałoby w sobie zarówno wynagrodzenie zasadnicze, jak i ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych. Należy natomiast wskazać, że ani Sąd Okręgowy w B. w zaskarżonym wyroku, ani Sąd Rejonowy rozpoznający sprawę w I instancji nie wypowiadały się w przedmiocie dopuszczalności takiego ukształtowania wynagrodzenia pracowników i nie uznały one, że stosowana w pozwanej spółce konstrukcja wynagrodzenia była niezgodna z prawem, ustaliły one jedynie, że w rzeczywistości powód nie otrzymywał wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, również w formie ryczałtu.

Sądy *meriti* rozpoznające sprawę ustaliły, że w umowach o pracę przewidziano, że miesięczne wynagrodzenie pracownika obejmowało wynagrodzenie zasadnicze oraz ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych w maksymalnym wymiarze określonym w regulaminie pracy. Równocześnie jednak, umowy te wskazywały, że powód otrzymuje miesięczną stawkę zasadniczą w kwocie 3600 zł, a następnie 3800 zł, natomiast wysokość ryczałtu nie została nigdzie wskazana kwotowo. Stąd też sądy te przyjęły, że powód nie otrzymywał faktycznie ryczałtu za przepracowane godziny nadliczbowe.

Jak więc wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy, jak również Sąd Rejonowy nie zanegowały prawa pracodawcy do stosowania jednolitej stawki wynagrodzenia miesięcznego, zawierającej składniki w postaci wynagrodzenia zasadniczego i ryczałtu za godziny nadliczbowe, a jedynie fakt wypłacania obu tych składników powodowi. W tych okolicznościach odpowiedź na

przedstawione przez skarżącego zagadnienie prawne nie ma najmniejszego wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 ma swoją podstawę w art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 oraz § 10 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.